

Byla C-217/20

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2020 m. gegužės 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Rechtbank Overijssel (Nyderlandai)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. gegužės 20 d.

Pareiškėjas:

XXXX

Atsakovas:

Staatssecretaris van Financiën

Sprendimas

RECHTBANK OVERIJSSSEL (apylinkės teismas, Overeiselis),

posėdžiaujantis Zvolėje,

administracinė teisė

<...>

kelių teisėjų kolegijos tarpinis sprendimas dėl ginčo tarp:

<...>, pareiškėjo,

<...>

ir

staatssecretaris van Financiën (valstybės finansų sekretorius), atsakovo <...>

<...>.

Proceso eiga

Pareiškėjas pateikė skundą dėl darbo užmokesčio dydžio atostogų laikotarpiu nuo 2017 m. liepos 25 d. iki 2017 m. rugpjūčio 17 d., nurodyto 2017 m. liepos ir rugpjūčio mėn. algalapiuose.

2017 m. spalio 13 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) atsakovas pareiškėjo skundą pripažino nepagrįstu.

Pareiškėjas tą sprendimą apskundė teismine tvarka.

Atsakovas pateikė atsiliepimą į skundą.

Byla nagrinėta per 2018 m. rugsėjo 21 d. teismo posėdį.

Po posėdžio *rehtbank* nusprendė atnaujinti žodinį bylos nagrinėjimą, kad galėtų pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą.

Motyvai

1. Pareiškėjas nuo 2002 m. kovo 1 d. dirba *Belastingdienst* (mokesčių administracija), pastaruoju laikotarpiu nuo 2014 m. lapkričio 1 d. kaip Mokesčių tyrimo skyriaus darbuotojas. Nuo 2015 m. lapkričio 24 d. pareiškėjas turi ilgalaikį dalinį nedarbingumą. Šiuo metu jam taikomas reintegracijos režimas.

Pagal *Algemeen Rijksambtenarenreglement* (ARAR, Bendrasis valstybės tarnautojų statusas) 37 straipsnio 1 dalį pirmaisiais ligos metais pareiškėjui toliau mokėta 100 % darbo užmokesčio, o nuo 2016 m. lapkričio 24 d. – 70 %. Už valandas, kai pareiškėjas yra darbingas, pagal ARAR 37 straipsnio 5 dalį toliau mokama 100 % darbo užmokesčio. (**orig. p. 2**)

Nuo 2017 m. liepos 25 d. iki 2017 m. rugpjūčio 17 d. pareiškėjas buvo išėjęs atostogų. Iš 2017 m. liepos ir rugpjūčio mėn. algalapių matyti, kad už valandas, kai pareiškėjas buvo nedarbingas, (ir) atostogų laikotarpiu jam buvo mokama 70 % darbo užmokesčio, o už valandas, kai jis buvo laikomas darbingu arba bent jau galėjo dirbti pagal reintegracijos režimą, – 100 %.

Pareiškėjas su tuo nesutinka. Jis mano, kad per atostogų laikotarpį turi teisę į visą darbo užmokestį, t. y. ir už valandas, kai jis turi ilgalaikį nedarbingumą. Tuo tikslu pareiškėjas remiasi ARAR 22 straipsniu, ES direktyva 2003/88 dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų ir ES Teisingumo Teismo jurisprudencija, visų pirma 2009 m. sausio 20 d. Sprendimu *Schultz, Stringer ir kt.*, C-35[0]/06 ir C-520/06. Be to, pareiškėjas nurodo Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 31 straipsnio 2 dalį.

2. Atsakovas 2017 m. rugpjūčio 28 d. rašte nurodė, kad nesutariama dėl vienintelio klausimo – skirtingo Europos teisės sąvokos „mokamas“, taigi ir atitinkamai ARAR 22 straipsnio frazės „paliekant visą darbo užmokestį“

aiškinimo. Kadangi Europos teismų jurisprudencijos dėl šio aspekto nėra, atsakovas prašo *rechtbank* šiuo klausimu pateikti Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

3. *Rechtbank* vadovaujasi toliau išvardytais motyvais.

3.1 ARAR 22 straipsnis

ARAR 22 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės tarnautojas kasmet turi teisę į atostogas, jam paliekant visą darbo užmokestį.

Rechtbank sutinka su atsakovu, kad, atsižvelgiant į tai, „visas darbo užmokestis“ turi būti suprantamas kaip toks darbo užmokestis, koks atitinkamam valstybės tarnautojui taikomas atostogų pradžioje ir per atostogas. Pareiškėjo atveju tai buvo 70 % darbo užmokesčio už valandas, kai jis turėjo nedarbingumą, ir 100 % už valandas, kai jis buvo darbingas. Būtent tokį darbo užmokestį pareiškėjas gavo per visą atostogų laikotarpį, trukusį nuo 2017 m. liepos 25 d. iki 2017 m. rugpjūčio 17 d., paliekant jam visą pareiginę algą.

3.2 ES Direktyva 2003/88

ES Direktyvos 2003/88 7 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės narės imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad kiekvienas darbuotojas turėtų teisę į bent keturių savaitinių mokamas kasmetines atostogas pagal nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika nustatytas teisės į tokias atostogas ir jų suteikimo sąlygas.

Remdamasis šios direktyvos nuostatomis ir konstatuojamosiomis dalimis, *rechtbank* daro išvadą, kad Europos teisės aktų leidėjas taip siekė darbo laiko organizavimo srityje priimti saugumą ir sveikatą reglamentuojančias normas, be kita ko, kiek tai susiję su kasmetinėmis atostogomis. *Rechtbank* mano, kad direktyva ir Teisingumo Teismo siūlomas jos aiškinimas tik užtikrina, kad ir visiško nedarbingumo atveju būtų galima pasinaudoti bent keturių savaitinių mokamomis kasmetinėmis atostogomis. Dėl atostogų laikotarpiu mokamo darbo užmokesčio dydžio direktyvoje nieko konkrečiau nenurodyta.

Pareiškėjas pasinaudojo keturių savaitinių nepertraukiamomis atostogomis, už kurias paliekamas įprastas darbo užmokestis. Todėl jo teisė pasinaudoti mokamomis atostogomis nebuvo pažeista. **(orig. p. 3)**

3.3 Sprendimas *Schultz, Stringer ir kt.*

Tame sprendime Teisingumo Teismas, nurodydamas savo 2006 m. kovo 16 d. Sprendimą *Robinson-Steele ir kt.*, C-131/04 ir C-257/04, pripažino, kad darbuotojai per atostogas turi gauti savo įprastą darbo užmokestį. Teisė į atostogas ir teisė į tolesnį algos mokėjimą, anot Teisingumo Teismo, turi būti laikomos viena teise.

Šio argumento esmė ta, kad per kasmetines atostogas / poilsio laiką darbuotojo situacija darbo užmokesčio požiūriu turėtų prilygti situacijai jo darbo laikotarpiu. Pareiškėjo atveju tai yra laikotarpis, kai jis buvo iš dalies darbingas, o likusį laiką – nedarbingas. Kadangi pareiškėjas per atostogas gavo tą patį darbo užmokestį

kaip ir likusį metų laikotarpį, tai yra suderinama su Sprendimu *Schultz, Stringer ir kt.*

Vis dėlto, remiantis *Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984* (Nutarimas dėl civilinių institucijų valstybės tarnautojų darbo užmokesčio, *BBRA 1984*) 2 straipsnio f punktu, darbo užmokestis suprantamas kaip suma, kurią sudaro:

- pareiginė alga;
- III skyriuje nurodytos priemokos;
- 22a straipsnyje nurodytos periodinės priemokos;
- 22b straipsnyje nurodytos mėnesinės priemokos;

ir kurią valstybės tarnautojas turi teisę gauti.

Pagal 2 straipsnio a punktą pareiginė alga suprantama kaip suma, kuri atsižvelgiant į to nutarimo nuostatas valstybės tarnautojui nustatyta pagal vieną iš jo priedų, padauginta iš valstybės tarnautojui taikomo darbo stažo.

Kadangi pagal ARAR 37 straipsnio 1 dalį antraisiais nedarbingumo metais mokama tik 70 % darbo užmokesčio, galima manyti, kad tai niekada nėra visas darbo užmokestis, kaip tai suprantama pagal ARAR 22 straipsnį. Šiuo klausimu *rechtbank* pažymi, kad Teisingumo Teismas sprendimo *Schultz, Stringer ir kt.* 25 punkte pripažino, jog teisė į mokamas kasmetines atostogas darbuotojui suteikiama tam, kad jis pailsėtų ir turėtų laiko atsipalaidavimui bei laisvalaikiui. Anot Teisingumo Teismo, atostogų tikslas skiriasi nuo teisės į laikinojo nedarbingumo atostogas tikslo. Pastarosios atostogos darbuotojui suteikiamos tam, kad jis pasveiktų.

Rechtbank kyla klausimas, ar toks diferencijavimas pateisina skirtingą vertinimą.

3.4 Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 31 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kiek tai reikšminga šiai bylai, kad kiekvienas darbuotojas turi teisę į kasmetines mokamas atostogas.

3.5 Atsižvelgdamas į šiuos samprotavimus, *rechtbank* mano, kad yra pakankamas pagrindas pateikti ES Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus.

7 straipsnis

„Ar 2003 m. lapkričio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/88/EB dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų [7] straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad darbuotojas nepraranda savo darbo užmokesčio arba jo dalies dėl to, kad naudojami savo teise į kasmetines atostogas? Ar ši nuostata vis dėlto turi būti aiškinama taip, kad darbuotojui paliekamas jo darbo užmokestis, kai jis

naudojasi savo teise į kasmetines atostogas, neatsižvelgiant į priežastį, dėl kurios jis per atostogas nedirbo?“ (orig. p. 4)

„Ar 2003 m. lapkričio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/88/EB dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad jai prieštarauja nacionalinės nuostatos ir praktika, pagal kuriuos darbuotojui, kuris dėl ligos turi nedarbingumą, imant atostogas paliekamas tokio dydžio darbo užmokestis, kokį jis gavo iki pat atostogų, net kai šis užmokestis dėl ilgalaikio nedarbingumo yra mažesnis nei visiško darbingumo atveju?“

„Ar kiekvieno darbuotojo teisė į mokamas kasmetines atostogas pagal [Direktyvos 2003/88/EB] 7 straipsnį ir suformuotą ES jurisprudenciją turi būti aiškinama taip, kad jai prieštarauja tokio darbo užmokesčio sumažinimas per atostogas nedarbingumo laikotarpiu?“

3.6 *Rechtbank* sustabdo bet kokio tolesnio sprendimo priėmimą iki bus priimtas galutinis sprendimas dėl skundo.

Sprendimas

(Prejudiciniai klausimai ir sprendimo priėmimo sustabdymas) <...>

(Baigiamoji formuluotė) <...> (orig. p. 5) <...>

Apskundimo priemonės

Šis tarpinis sprendimas neskundžiamas. Šis tarpinis sprendimas gali būti skundžiamas, kai skundžiamas (galimas) galutinis sprendimas šioje byloje.